

VERSKÍSÉRLETEK

PODOLSZKI JÓZSEF

II. A VILÁGMINDENSÉGBEN

1.

Hiszek a világmindenségben
hiszek az egyetemességben
hiszek a tökéletes konstrukcióban
hiszem a törvényt minden véletlenek
számtalan-számos törvénytelenések zűrzavarában
rendezetlenségek és vaskos tévedések ellenére
hiszek a rendben
hiszek a mesékben
az elmeséltekben
meséletlenekben

2.

Egész a természet
oszthatatlan
darabokra titkok titkaiért sóvárgón
roppant indulattal
az ember ragadta
különféle tudományai durva késeivel
és az intellemmel mit sem törődve
birkózva birkózzván is képtelen lenne
a végső győzelemre
a birok maga hogy perbe szállhat
van rá módja és van rá mersze
fejét elcsavarta

két szeme lázasan parázslík
mindenkori sötétség vak tereiben
és darabokat tovább darabolva
akarattal működik szüntelen
az őscélt is felismerhetetlen
szilánkokra zúzva csipegetve
nincs már alapja
áttekinthetetlen marad a tudott
nagyobbik darabja
a még bejáratlan pedig magát szaporítva
cinkosan meg-megmosolyogja
a meddőnek tűnő makacs törekvést
hívják agnoszticizmusnak a pesszimisták
gáncsot így verve saját maguknak
törékeny erőt törve tehetetlen
de van akad még és mindig újra
szép számú serege az elszántaknak is
és ősi furfangot visszaidézve
a már legyőzöttett és a még győzhető
figyeli szigorral
és e figyelemtől behorpadnak
büszke burkai egy-egy rejtelemnek
és rettenet tör fel réseikből
legalábbis így érzi ki saját leleménnyel
saját két kezével tépte a szakadást
tart hát a harc
tart és végestelen
csak ne feledjük
mozaikhoz csiszolt köveket faragtunk
megannyi arcát egy-egy darabnak
egymásba illőn kell hogy összerakja
egy kései század
tartsuk a trendet
támadjon belülről a végleg belülrekedt
az egyetemes izomcsomói és idegdúcai közt
jaj el ne tévelyedjen
a tévelygéshez egyébként hajlama szerint önként szegődő
hossánna minden részleteknek
az egynemű művet tudónak
hossánna mozaik

minden találmányok leg-leglényege
hozsánna oszthatatlant osztó
konok megosztás

3.

Először is dobj a végtelenbe
a végtelen nagy felé előre
s a végtelen kicsit visszakövetelve is
hiába nézzek
hiába időbe kezdet s vég felé
hagyj a mozgásra csak
számtalan formák örökegy egysége vonzzon és taszítson
mert kezdetben van a kezdettelen
és marad utánunk minden vég nélküli
szűnni nem tudó át- meg átváltozás
a mozgás az anyag létezési módja
ezt véd agyamba
s hogy elválaszthatatlan egyik másiktól
van tehát és így van a mindig-lüktetés tárt folyamata
tudatlan céltalan
és taníts tovább
szólj kant ősködéről mi ott gomolyog
forr nyüzsgő párolog miriád cikázó parányi alakban
tűztengerré egyéomolva készül egyesülni
nagy dolog izzik most a mérhetetlen egyik zugában
báris számunkra nagy
milliárdnyi évmilliók alatt úgy alakulhat
a mindenség rejtett összefüggése itt hogy földünk kihal
a hevült tömegből
irányát nem sejtve tapogat az anyag
még minden megtörténhet
lehetünk és nem is lehetünk majd
az őslét kavargó de hiányoznak az életcsírák
előbb a globálisan gócokra tört anyag áll össze
bizonyosat mondok
s érték alatta fogyhatatlan időhatárokat
szóval bizonyos időre bolygórendszerünkbe
eközben semmi percig sem szünetel
a mozgás az anyag létezési módja

ezt el ne feledjük
 áramlik hát a lét
 áramlik s dolgozik egyre csak magáért
 s hogy ez a munka embert is teremhet
 még igen bizonytalan
 lényegibb törvény szab most irányokat
 függő itt a rend
 hőre van szüksége
 hűl hát világunk
 ki sem alakulva készül bomlásra is
 furcsa barbár szeszély
 kiáltanánk fel már nekikeseredve
 ám nincs ok haragra
 nincs
 az egymásban-együtt ellentét
 virágoz ki minket
 itt a lehetőség
 örvendjünk hát inkább ha pusztá életünkért van kedvük örülni
 mert örök az anyag
 teremthetetlennek és pusztíthatatlannak érzéke nem lehet
 a mulandó iránt
 ne hőbörögjünk hát
 mérjük a létet saját mértékével
 alapegysége
 ne áltassuk magunk
 nem a szervezet
 nem is a már megszervezett anyag
 valami végtelen parány és egynemű szemcse
 vagy anyag előtti apró rezdülés
 mi végtelen nagyra is bonyolódhat
 de magáról le nem mond meg nem állapodik
 fogjuk fel végre
 a mozgás maga
 semmi több ennyi az örökkévalóság
 a végre tetten ért a biztos az ígért
 kicsinyesség volna azon akadni fenn
 miért nem ránk szabott
 az örökegy-mindenség tárt kapujában
 el sem kezdődött s már
 véget ér az ember

4.

Képzeljük el az abszolút ürest
melyben semmi de semmi nincs
anyag energia hatás fajtáiból
szemernyi nyom fel nem lelhető
és helyezzünk a végtelen űrbe
tetszés szerinti részecskemagot
csak egyet ne többet
és ne legyünk fukarok
bírjon akarattal
a mindenféle és mindenféleképp
tárt határtalan árvája is
íme a szabadság
a korlátok gátlások kényszerek
tenger tengeréből egyet sem ismerő
szabad szabadság
minden úgy és akkor történik itt
ahogy ő akarja
de történik és történhetik-e
hogyan hol mikor és mivel
helyzetét mérni nem tudja semmihez
erőt mértene de nincs neki miből
legpergőbb mozgása még csak topogás se
mert kölcsönhatás nélkül nincsen változás
erős törvénye ez minden anyaginak
és lesz végképp tehetetlen
az örökkévaló egy a mindig-ugyanaz
de szerencsére a valós valóság zsúfolt birodalma
milliószor milliónyi iránytalanokat
szervez rendszerekké
korlátja van és van kényszere
tetszőleges itt semmi nem maradhat
a mindent szabályozó tán a legkevésbé
egységmiriádok tulajdonságai szabják a módját
hogyan van mi van és ami lesz
majd hogyan lehet
megannyi milyen tartja a kulcsot
és az anyag arcainak száma
úgy tudjuk

végtelen nagyságrendű sok nagy lehetőség
 és a szigorú kényszer végeláthatatlan
 így lenne elvileg
 ám a valóság
 további szerencse
 szűkített és módosult képe
 csapodár képzeléseinknek
 a képződmények egy adott rendszerében
 megtizedeltetik a minden lehetséges
 ellentétes tulajdonságok zárják ki egymást
 és mintha akarná és épp ezt akarná
 tart a mozgás bizonyos irányba
 talán előre

5.

ki a teremtésből kilépve zenged
 fogyhatatlan
 ki nem hiszel tudatlan anyagban s léttelenben
 ki három pólyába csomagoltál minket
 ki hisztérikusan hiszel minden tapasztalatok
 minden zűrzavar és minden elmúlás ellenére
 a visszatüremelő végtelenben
 mi magát lám bennünk sokszorozza
 ki az ómegacsúcson egyesíted a széttörni igyekvő
 önfejű nemet és leborultatsz minket
 a tudat sorsa előtt
 te ki az élet zsoltárát végigénekelted
 s megtérítetted hozzánk az istent
 aki most ó teilhard de chardin belőlünk olvasztott
 acélpántként köröz tengelyünkön
 veled feleselek
 páter ne vígy mindket az ősi kísértésbe
 ne tégy bennünket elmúlhatatlanná
 és ne háríts el tőlünk áldást hirdetőn
 minden szorongást
 teilhard de chardin könyörülj könyörülj
 legyen a lélek ajándéka a nemes anyagnak
 maradjon véletlen kapott kicsikart felesleg
 mit visszalophat bármely pillanatban

akarattunktól függetlenül aminthogy nyakunkba szóta is
ne higgy hát soha a puszta ráadásban
higgy az anyagban miriád és miriád szemcsék
egy és oszthatatlan végnélkülisége rajzik csak bennünk
ez és semmi több
az örökkévalóság kissé túlkomplikált pillanatai
ez a mi sorsunk
és szétterülünk a leképzett lét
biztosabb mozgásformáiban